

TICĪBA GRŪTOS APSTĀKĻOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 119:162, Jņ. 16:13–15, 2. Pēt. 1:20, 21, Ef. 2:8, 9, Rom. 3:23, 24, Rom. 6:15–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi” (Ps. 119:11)

Protestantu reformatoriem bija kas tāds, kas ir ārkārtīgi vajadzīgs 21. gadsimtā – dzīves jēga. Slavenais amerikāņu psihologs Filips Kušmens savā grāmatā “The Empty Self” (“Tukšā patība”) runā par cilvēkiem, kuri dzīvo bezmērķīgu dzīvi. Viņu pārlicība ir sekla. Viņiem ir maz patiesas nozīmes, un viņiem nav nekā, par ko būtu vērts mirt, tāpēc viņi nesaskata dzīvei vērtību.

Taču protestantu reformācijas vīrieši, sievietes un bērni bija ļoti atšķirīgi. Viņiem bija pastāvīgs mērķis, kura dēļ bija vērts dzīvot. Tam, kam viņi ticēja, bija nozīme, un viņi nevēlējās apdraudēt savu integritāti. Viņu galvenie uzskati bija viņu neatņemama sastāvdaļa. Noliegt šos uzskatus nozīmēja noliegt savu identitāti. Pat nāves priekšā viņiem bija iekšējs miers.

Šīs nedēļas pētījumā ar piemēriem no reformācijas mēs izpētīsim, kā dzīvi mainošās Svēto Rakstu mācības nodrošina pamatu patiesam dzīves mērķim un patiesai jēgai. Šo mūžīgo patiesību izpratne sagatavos mūs pēdējai krīzei lielajā cīņā starp labo un ļauno. Cīņa, kuru cīnījās reformatori, vēl nav beigusies, un mēs esam aicināti turpināt tur, kur viņi pārtrauca. Arī mēs varam atklāt Dievu, kas ir pietiekami liels ikvienas problēmas priekšā, ko mēs piedzīvojam; Dievu, kurš piešķir mūsu dzīvei jēgu un mērķi, kā nekas pasaulīgs to nekad nevarētu piešķirt.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kuras pamatā ir “Lielās cīņas” 7. – 11. nodaļa, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. maijā.

Tikai Dieva Vārds

Izlasi Ps. 119:103, 104, Ps. 119:147 un Ps. 119:162. Kāda bija Dāvida attieksme pret Dieva Vārdu? Kā tas ietekmēja reformatorus, un kā tas ietekmē mūsu dzīvi mūsdienās?_____

Bībele bija reformatoru ticības fundaments un viņu mācības pamats. Viņi saprata, ka rīkojas ar iedvesmoto “dzīvo un paliekamo Dieva vārdu” (1. Pēt. 1:23). Viņi novērtēja katru vārdu. Kad viņi lasīja tā lappuses un ticēja tā apsolījumiem, viņu ticība nostiprinājās un drosme atjaunojās. “Tāpat ir ar visiem Dieva Vārda apsolījumiem. Ar tiem Viņš uzrunā katru individuāli tikpat tieši, it kā mēs dzirdētu Viņa balsi. Ar šiem apsolījumiem Kristus mums nodod Savu žēlastību un spēku. Tie ir tā koka lapas, kas ir “tautām par dziedināšanu”. (Atkl. 22:2) Ja apsolījumus apgūst, pieņem un izmanto, tie veido raksturu, iedvesmo darbam un uztur dzīvību. Nekam citam nav tāda dziedinoša spēka. Turklāt nekas cits nespēj tā dot drosmi un ticību, kas sniedz nerimtīgu enerģiju visai būtnei, kā Dieva apsolījumi.” (E. Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana” 122. lpp.)

Svētie Raksti izlej prieku pār mūsu bēdām, cerību pār mūsu mazdūšību, gaismu pār mūsu tumsu. Tie dod virzienu, kad esam apjukusi, noteiktību, kad esam samalsuši, spēku, kad jūtamies vāji, un gudrību mūsu nezināšanā. Kad mēs pārdomājam Dieva Vārdu un ticībā ļaunajamies uz tā apsolījumiem, Dieva dzīvošais spēks fiziski, mentāli, emocionāli un garīgi aktivizē visu mūsu būtņi.

Reformatori piepildīja savus prātus ar Rakstiem. Viņi dzīvoja pēc Vārda, un daudzi no viņiem mira Vārda dēļ. Viņi nebija pavirši, pašapmierināti, bezrūpīgi kristieši ar virspusēju garīgo dzīvi. Viņi zināja, ka bez Dieva Vārda spēka viņi nespētu izturēt pret viņiem vērstos ļaunuma spēkus.

Džona Viklifa aizraušanās bija tulkot Biblii angļu valodā, lai vidusmēra cilvēks to varētu lasīt un saprast. Tā kā tas bija nelikumīgi, viņš tika tiesāts savas ticības dēļ, apsūdzēts kā ķeceris un notiesāts uz nāvi. Tiesas sēdē Viklifs izteica nopietnu aicinājumu: “Ar ko jūs, jūsuprāt, strīdaties? Ar vecu vīru uz kapa malas? Nē! Ar Patiesību – Patiesību, kas ir stiprāka par jums un uzvarēs jūs.” (Wylie, 2. grāmata, 13. nodaļa, kā minēts grāmatā “Lielā cīņa” 90. lpp.) Viklifa vārdi pirms nāves piepildījās, kad Dieva patiesības gaisma izklīdēja viduslaiku tumsu.

Kā Svētie Raksti tevi ir mierinājuši pārbaudījumu laikos? _____

Nododot tālāk Dieva Vārdu

Izlasi 2. Kor. 4:1–6 un 2. Kor. 2:14. Ko šīs Rakstu vietas stāsta par Pāvila pārliecību, neskatoties uz grūtībām, ko viņš piedzīvoja, sludinot Dieva Vārda patiesību? _____

Apustulis Pāvils savā evaņģēlija izplatīšanas darbā saskārās ar milzīgām grūtībām, tomēr viņam bija pārliecība, ka Dieva Vārds galu galā uzvarēs, “jo”, kā viņš teica, “mēs nekā nespējam pret patiesību, bet tikai par patiesību” (2. Kor. 13:8).

Reformatori saskārās ar līdzīgiem pārbaudījumiem, tomēr ticībā viņi palika uzticīgi Dieva Vārdam. Drosmes piemērs, saskaroties ar milzīgām grūtībām, ir Viljams Tindls. Tindla lielākā vēlme bija sniegt Anglijai precīzu, lasāmu Bībeles tulkojumu. Viņš nolēma tulkot Bībeli no oriģinālvalodām un izlabot dažas kļūdas Viklifa tulkojumā, kas tika veikts pirms 200 gadiem. Galu galā arī Tindls tika arestēts un tiesāts. Daudzi viņa Bībeles tulkojumi, kas tika iespiesti Vormsā, Vācijā, tika konfiscēti un publiski sadedzināti. Viņa tiesāšana notika Beļģijā 1536. gadā. Viņš tika nosodīts par ķecerību un notiesāts sadedzināšanai. Bendes viņu nožņaudza, piesēja pie mieta un pēc tam sadedzināja viņa ķermeni. Viņa vārdi pirms nāves tika izteikti ar dedzību skaļā balsī un ir pierakstīti šādi: “Kungs, atver Anglijas karalim acis.” Dievs brīnumainā kārtā atbildēja uz Tindla lūgšanu.

Četrus gadus laikā pēc viņa nāves tika publicēti četri Bībeles tulkojumi angļu valodā. 1611. gadā tika iespiesta karaļa Džeimsa Bībeles versija, un tā lielā mērā balstījās uz Tindla darbu. 54 zinātnieki, kas strādāja pie šī tulkojuma, lielā mērā smēlušies no Tindla agrākā tulkojuma angļu valodā. Viens aprēķins liecina, ka 1611. gada karaļa Džeimsa Bībeles Vecā Derība ir 76 procenti Tindla tulkojuma, bet Jaunā Derība – 83 procenti. 2011. gadā Karaļa Džeimsa Bībeles versija atzīmēja savu 400. gadadienu, kā arī šķērsoja vienu miljardu Bībeles drukāto versiju sliekšni. Tā ir tulkota 2454 valodās un ir ietekmējusi desmitiem miljonu cilvēku visā pasaulē. Viljama Tindla upuris bija tā vērts.

Neatkarīgi no tā, cik grūti tas šķita un cik sarežģīti bija apstākļi, Tindls un viņa ticības biedri paļāvās, ka Dievs visu vadīs saskaņā ar Savu gribu. Tindla dzīve radīja pārmaiņas uz visu mūžību.

Izlasi Dan. 12:3 un Atkl. 14:13. Kā šie teksti spēcīgi attiecas uz Tindla dzīvi?

Tagad padomājiet par savu dzīvi un savu ietekmi uz citiem. Kādu iedrošinājumu šie panti sniedz attiecībā uz jūsu iespēju uz visu mūžību ietekmēt citu cilvēku dzīvi?

Gara apgaismoti

Kādu dienu, studējot universitātes bibliotēkā, Mārtiņš Luters nonāca pie pagrieziena punkta savā dzīvē. Viņš atrada Bībeli latīņu valodā. Viņš iepriekš nezināja, ka tāda grāmata vispār pastāv. Ar milzīgu prieku viņš lasīja nodaļu pēc nodaļas, pantu pēc panta. Viņš bija pārsteigts par Dieva Vārda skaidrību un spēku. Pāršķirstot Bībeles lappuses, Svētais Gars apgaismoja Viņa prātu. Viņš sajuta Svētā Gara vadību, kad tradīciju aizēnotās patiesības, šķiet, iznāca no Svēto Rakstu lappusēm. Aprakstot savu pirmo pieredzi ar Bībeli, viņš rakstīja: "Ak, kaut Dievs man iedotu šādu grāmatu!"

Kādus principus mēs varam paņemt no tālāk minētajiem pantiem attiecībā uz to, kā mums vajadzētu skaidrot Bībeli?

Jņ. 14:25, 26 _____

Jņ. 16:13–15 _____

2. Pēt. 1:20, 21 _____

Tas, kas šajos pantos ir tik spēcīgs, ir pārlicība, ka tas pats Svētais Gars, kas iedvesmoja Bībeles rakstītājus, vada arī mūs, Svētos Rakstus lasot. Viņš ir dievišķās patiesības dievišķais tulks. Diemžēl daudzi kristieši mūsdienās mazina Bībeles pārdabiskumu un pārspilē cilvēciskumu. Tā kā sātans vairs nevar mums slēpt Bībeli, viņš dara nākamo, ko spēj: atņem Dieva Vārdam pārdabisko raksturu, padara to tikai par labu literatūru vai, vēl ļaunāk, par nomācošu reliģisku instrumentu masu kontrolēšanai.

Reformatori skaidri redzēja, ka Svētais Gars – nevis priesteri, prelāti un pāvesti – ir nekļūdīgs Svēto Rakstu skaidrotājs. Ir reģistrēta interesanta vārdu apmaiņa starp Skotijas reformatoru Džonu Noksu un Skotijas karalieni Mēriju. "Tad Mērija sacīja: 'Jūs Rakstus izskaidrojat savādāk nekā viņi (Romas katoļu mācītāji); kam lai es ticu, un kas būs tiesnesis?' 'Jums jātic Dievam, kurš skaidri runā savā Vārdā,' atbildēja reformators, 'un vairāk par to, ko māca Vārds, jums nevajag ticēt ne vienam, ne otram. Dieva Vārds pats sevi paskaidro, un, ja kāda vieta šķiet neizprotama, tad Svētais Gars, kas nekad nerunā sev pretī, to citā vietā izskaidro saprotamāk, tā ka vairs nepaliek ne mazāko šaubu, izņemot gadījumus, kad cilvēks stūrgalvīgi nevēlas neko zināt.'" (David Laing "The Collected Works of John Knox", vol. 2, pp. 281, 284, kā minēts grāmatā "Lielā ciņa" 251. lpp.)

Tikai Kristus, tikai žēlastība

Izlasi Ef. 2:8, 9; Rom. 3:23, 24; Rom. 6:23 un Rom. 5:8–10. Ko šie panti māca par pestīšanas plānu? _____

Dievs ir devis glābšanu kā dāvanu. Viņa Svētais Gars liek mums ticībā pieņemt to, ko Kristus ir brīvi sagādājis ar Savu nāvi pie Golgātas krusta. Jēzus, Dieva Dēls, piedāvāja Savu pilnīgo dzīvību, lai izpirktu mūsu grēkus.

Dievišķais taisnīgums prasa pilnīgu paklausību. Kristus bezgrēcīgā dzīve tiek likta mūsu nepilnīgās dzīves vietā. Dievišķais likums, ko esam pārkāpuši, nolemj mūs mūžīgi nāvei. Bībele runā skaidri – ar savu grēcīgo dabu mēs nevaram sasniegt Dieva ideālu savai dzīvei. Mēs esam grēkojuši. Atstāti vieni, mēs nevaram izpildīt svētā Dieva taisnīgās prasības, līdz ar to esam pelnījuši mūžīgo nāvi. Bet ir labas ziņas. Apustulis Pāvils mums apliecina: “Tāpat grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā” (Rom. 6:23). Tā ir nepelnīta dāvana; ja tā nāktu, pateicoties darbiem, mums būtu tā jānopelna. Ja ir kāda patiesība, ko evaņģēlijs izgaismo, tad tā ir šī – mēs nevaram nopelnīt pestīšanu.

Mārtiņš Luters un protestantu reformatori atklāja, ka Kristus un tikai Kristus ir pestīšanas avots. Toreiz Luters sāka sludināt vēsti par Kristus glābjošo žēlastību. Cilvēku pūļi pulcējās, lai uzklausītu viņa sirsnīgos, dzīvi mainošos vēstījumus. Viņa vārdi bija kā svaiga ūdens malks viņu dzīves neauglīgajā tuksnesī. Ļaudis tika turēti važās ar viduslaiku baznīcas tradīcijām, un viņus paverdzināja gadsimtiem seni rituāli, kas nepacēla garīgumu. Luteru Bībeles vēstījumi aizkustināja sirdis, un dzīves mainījās.

Luteru, lasot Jauno Derību, pārņēma Dieva labestība. Viņš bija pārsteigts par Dieva vēlmi glābt visu cilvēci. Populārais uzskats, ko tajā laikā mācīja baznīcas vadītāji, bija pestīšana kā daļēji cilvēka un daļēji Dieva darbs. Luters atklāja, ka ar Kristus nāvi pie krusta pietika visai cilvēcei.

“Pret Kristu izturējās tā, kā bijām pelnījuši mēs, lai pret mums savukārt varētu izturēties tā, kā ir pelnījis Viņš. Viņš saņēma sodu par mūsu grēkiem, kuru nebija pelnījis, lai mēs saņemtu Viņa taisnību, kuru neesam pelnījuši. Jēzus izcietā mūsu nāvi, lai mēs saņemtu Viņa dzīvību. ‘Caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti!’” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 25. lpp.)

Cik spēcīgs un lieliski uzrakstīts evaņģēlija kopsavilkums, ka mēs varam tikt attaisnoti ar taisnību, “kuru neesam pelnījuši”. Kāds apsolījums!

Ja pestīšana ir Dieva darbs Kristū, kāda loma ir mūsu labajiem darbiem kristīgajā dzīvē? Kā mēs savā pieredzē varam apliecināt labo darbu nozīmi, tajā pašā laikā nepadarot tos par mūsu cerības pamatu? _____

Paklausība – ticības auglis

Izlasi Rom. 3:27–31, Rom. 6:15–18 un Rom. 8:1, 2. Ko šie panti mums māca par glābšanu tikai Kristus taisnībā? _____

Lutera laikos baznīcās sāka pūst jauni vēji. Desmitiem tūkstošu cilvēku tika mācīti novērst skatienu no savas grēcīgās būtības un tā vietā raudzīties uz Jēzu. Bez šaubām, šie cilvēki, skatoties uz sevi, redzēja tikai to, kas atņēma drosmi. Kuram ticīgajam šodien nav tāda pati pieredze? Tieši tādēļ mums jāraugās uz Jēzu.

Dieva žēlastība mūs maina. Kādu dienu Džons Veslijs piedalījās morāviešu sanāksmē Londonā. Veslijs bija pārsteigts, klausoties Lutera ievadu Vēstulei romiešiem. Pirmo reizi mūžā viņš sāka izprast evaņģēliju. Viņa sirdi kaut kas saviļņoja, un viņš izjuta pārdabisku vilkmi uz Kristu, kurš bija atdevis Savu dzīvību par viņu. Viņš iesaucās: “Es sajutu, ka paļaujos uz Kristu, tikai uz Kristu, lai iegūtu glābšanu, un man tika dota pārlicība, ka Viņš ir paņēmis prom manus grēkus – arī manus! – un izglābis mani no grēka un nāves likuma.” (John Whitehead “The Life of the Rev. John Wesley, M.A.” (London: Stephen Couchman, 1793), 331. lpp.)

Izlasi 1. Pēt. 2:2, 2. Pēt. 3:18, Kol. 1:10 un Ef. 4:18–24. Kādas būtiskas patiesības šīs Rakstu vietas atklāj par kristīgo dzīvi? _____

Reformatori sistemātiski pētīja Vārdu, lai atklātu vairāk patiesības. Nebūdami apmierināti ne ar esošo stāvokli, ne stingro reliģisko pieredzi, kas neradīja nekādu vai pavisam niecīgu izaugsmi, viņi pastāvīgi ilgojās labāk iepazīt Kristu. Daudzi Bībelei ticošie viduslaikos maksāja ārkārtīgi augstu cenu par savu nodošanos. Viņi tika spīdzināti, ieslodzīti, izsūtīti trimdā un sodīti ar nāvi. Viņu īpašumi tika konfiscēti, viņu mājas nodedzinātas, viņu zemes izpostītas un viņu ģimenes vajātas. Kad viņi tika padzīti no mājām, viņi meklēja pilsētu, “kuras cēlējs un radītājs ir Dievs” (Ebr. 11:10). Kad viņi tika spīdzināti, viņi svētīja savus mocītājus, un, kad viņi nīkuļoja tumšos, mitros cietumos, viņi apgalvoja, ka Dievs ir apsolījis gaišāku rītdienu. Lai gan viņu ķermeņi bija ieslodzīti, viņi bija brīvi – brīvi Kristū, brīvi Viņa Vārda patiesībā, brīvi cerībā uz Viņa drīzo atgriešanos.

Raugoties uz sevi, kāda ir tava cerība uz glābšanu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dieva uzticīgie kalpi nestrādāja vieni. Kamēr valdības un varas un ļaunie gari “šīs pasaules telpā” bija savienājušies pret viņiem, Kungs Savus ļaudis neatstāja. Ja viņu acis tiktu atvērtas, tad tie skaidri ieraudzītu dievišķās klātbūtnes un palīdzības izcilus pierādījumus, kādus reiz piešķīra vienam pravietim senatnē. Kad Elīzas kalps savam kungam norādīja uz viņus ielenkušo ienaidnieka karaspēku, kas nogrieza katru atkāpšanās iespēju, pravietis lūdza: “Kungs, lūdzams, atver viņam acis, ka viņš var redzēt!” (2. Ķēn. 6:17) Un, raugi, kalns bija pilns ar ugunīgiem ratiem un zirgiem, ar Debesu armiju, kas tika sūtīta aizsargāt šo Dieva vīru. Tāpat eņģeļi sargāja arī reformācijas lietas strādniekus.” (E. Vaita “Lielā cīņā” 208. lpp.)

“Kad reformētās ticības iznīcināšanai apvienojās vareni ienaidnieki un šķīta, ka pret to pacelsies tūkstošiem zobenu, Lutērs sacīja: ‘Sātans izgāz savas dusmas, pret mums sazvērējušies bezdievīgi pāvesti, draudot ar karu. Paskubiniet ļaudis ticībā un lūgšanās drosmīgi cīnīties Kunga troņa priekšā, lai ienaidnieki, Dieva Gara uzvarēti, būtu spiesti turēt mieru. Mūsu galvenā vajadzība, mūsu galvenais darbs ir lūgšana, lai ļaudis zina, ka pret viņiem tagad vērsas zobena asmens un sātana ārkārtīgās dusmas, un lai viņi lūdz.’” (D'Aubigné, 10. grāmata, 14. nodaļa, kā minēts grāmatā “Lielā cīņā” 209. lpp.)

Taisnošana ticībā – lielā patiesība, ko no jauna atklāja Lutērs, – ir evaņģēlija pamats, patiesība, uz kuru balstās mūsu pestīšanas cerība. Viņa dziesma “Stiprā pils” spēcīgi izsaka evaņģēliju: “Ja mēs paļautos uz savu spēku, mūsu pūliņi ciestu neveiksmi, ja mūsu pusē nestāvētu īstais cilvēks, ko Dievs pats izredzējis. Vai jautājat, kurš tas ir? Tam Jēzus Kristus vārds, Kungs Cebaots, Viņš nemainīgs laikmetu laikmetos, Viņš cīņu uzvarēs.” (Seventh-day Adventist Hymnal (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 1985), No. 506.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam izskaidrot līdzsvaru starp žēlastību un likumu, starp ticību un labiem darbiem?
2. Kāpēc, jūsuprāt, ir tik viegli ļaut mūsu prātam ieslidēt burta kalpībā? Kā jūs definētu burta kalpību? Kāpēc tas tik ļoti kaitē mūsu kristīgajai ticībai?
3. Vai pastāv briesmas, ja jēdziens “glābšana žēlastībā” nav pareizi saprasts? Kur šis pārpratums varētu novest?
4. Ko daži cilvēki domā ar jēdzienu “lēta žēlastība”? Vai žēlastība kādreiz ir lēta?